

Pusiau totorė, pusiau žemaitė, kurios tautybė - klaipėdietė....

2003-10-04, 12:00

Jurga PETRONYTĖ

Ilgai ir kantriai ieškojusi savo pašaukimo klaipėdietė Brigita Arsobaitė šiandien - perspektyvi aktorė, kurianti vaidmenis tiek teatre, tiek kine.

Jos sukurtą trapią efemerišką būtybę F. Dostojevskio "Dėdulės sapne" ir sodrią, temperamentingą arabę R. Šimelpfenigo "Arabiškoje naktyje" uostamiesčio publika turėjo progos įsidėmėti Jaunimo teatro gastrolių Dramos teatre ir "Cezario grupės" pasirodymo tabako fabrike metu.

- Gimei, užaugai Klaipėdoje. Kokioje aplinkoje formavosi tavo charakteris, gimė pirmosios svajonės, aplankė pirmosios nesėkmės?

- Esu pusiau totorė, pusiau žemaitė, tačiau visiems sakau, kad mano tautybė - klaipėdietė. Totoriškas kraujas iš tėvo, tačiau jis manęs neaugino.

Mokiausi 22 vidurinėje mokykloje, kuri vėliau buvo pavadinta Vėtrungės vardu. Mėgstamiausios pamokos buvo rusų literatūra ir dailė, tačiau mokyklos ypatingai nemėgau. Labiau patiko leisti laiką kieme - žaisti su bernais futbolo, važinėti dviračiais. Be to, lankiau visokiausius būrelius - chorą, tautinius ir pramoginius šokius, bėgimą, karatė... Baigdama vidurinę, lankiau Klaipėdos vaikų dailės mokyklą, mokiausi dailės privačiai pas mokytoją, tapytoją Aidą Gečaitę, kuri ir dabar yra mano gera draugė. Ji paskatino stoti į Dailės akademiją.

- Kelias į aktorinį nebuvo tiesus?

- Kur ten... Siekdama pasiruošti studijoms Dailės akademijoje trejetą metų mokiausi įvaldyti akademinį piešinį, tapybą, kompoziciją ir t.t. Juk to nemokėdamas neįstosi. Tuo pat metu dalyvavau dailininkų pleneruose, surengiau savo darbų parodą ir... studijavau Klaipėdos aukštesniojoje medicinos mokykloje. Atlikdama praktiką pamačiau daug skausmo, liūdesio, mirčių. Tai buvo tikra. Tai vyko kiekvieną dieną. Tada subrendau ir supratau, kad negalėsiu dirbti tokio darbo, per daug jautriai į viską reagavau.

Man neatrodė normalu, kai į nespėjusią atšalti lovą jau guldomas kitas ligonis, o pastarasis vežamas kojomis į priekį, į morgą. Būdavo, prisiriši prie žmogaus, jis tau savo bėdas papasakoja, o rytoj jo nebėra. Žliumdavau.

Pažinau daug nuostabių šios profesijos atsovų, bet mačiau ir labai žiaurių. Beje, pačius žiauriausius ir ciniškiausius anekdotus girdėjau iš medikų. Manau, kad tai jų gynybos kaukė.

- Studijuoti Vilniaus dailės akademijoje vis dėlto neteko?

- Iš tikrųjų, ir man pačiai keista, kaip per pačius stojamuosius apsisprendžiau kardinaliai pakeisti specialybę.

Nors ženklų buvo anksčiau. Lygiai prieš metus iki stojamųjų buvau netyčia patekusi VDA Tapybos katedros magistrinių darbų gynimą. Kiekvienoje auditorijoje - po vieną studentą, iškabinti jo darbai. Įeina būrelis dėstytojų, studentas perskaito tekstą apie savo kūrinį, ir tapybos dėstytojai, profesoriai aptarinėja.

Stebėjau, kad tie negyvi darbai, kur spalvos numurzintos, nutamsintos, - gavo aukščiausią įvertinimą, o tie, nuo kurių aikčiojau dėl spalvų grožio ir jėgos, buvo įvertinti mažiausiais balais. Studijuojantys draugai taip pat tvirtino - "Įstosi, ir tu išmoksi murzinti spalvas, nes VDA taip priimta". O aš tapau grynomis, nemaišytomis spalvomis.

Nežinau, kodėl ir kaip nunešiau atestatą į Lietuvos muzikos akademiją. Gal dėl to, kad ne vienas žmogus man yra pasakęs - "Tau tik į aktorinį". O kas tai yra, tada nesupratau. Lankiau kelerius metus bažnyčios chorą - tai mokėjau truputį dainuoti, mokėjau šokti, mokėjau keletą garžių eilėraščių, ir man tai buvo natūralu.

Studijų medicinos mokykloje metais dalyvau Klaipėdos "Mis Gaudeamus" rinkimuose ir laimėjau karūną bei "Mis Publikos" titulą. Tai buvo pirmoji mano sceninė patirtis, linksmas klaipeidietiškas nuotykis, apie kurį dabar dažnai prisimenu su ironiška šypsena, nes drąsiai galiu pasakyti, kaip neskaidru tokių konkursų užkulisuose.

Stojamieji į muzikos ir dailės akademijas vyko tuo pačiu metu. Atsimenu, atėjusi iš aktorinių stojamųjų negalėjau suprasti, kodėl jaunieji dailininkai tokie liūdni. Stovi prie savo molbertų ir zulina. Tapau ir galvoju apie tai, ar perėjau pirmą turą, apie nuostabius jaunos žmonės Muzikos akademijos koridoriuje, brazdinančius gitaras ir dainuojančius. Gal prabudo mano totoriškas temperamentas, norėjosi džiaugtis gyvenimu, laukiau, kada vėl galėsiu užlipti ant scenos, ir visai nustojau jaudintis dėl piešinio. Norėjosi greičiau grįžti į tą keistą, sakrališką, paslaptinę teatro atmosferą, kur pajutau, kad galiu padaryti bet ką.

Taip aš mečiau Dailės akademiją, tačiau piešiu iki šiol. Pavasarį norėčiau surengti savo darbų parodą.

- Ar studijų metais niekada nesuabejojai savo pašaukimu? Su kokiais sunkumais teko susidurti studijuojant aktorius meistriskumą?

- Studijuoti Lietuvos muzikos akademijoje buvo ir sunku, ir įdomu. Anksčiau nesupratau, kaip galima mokytis septynias dienas per savaitę, o po metų taip išitraukiau į šią profesiją, kad vien tik tuo ir gyvenau. Nebuvo nė vienos dienos, kad pasigailėčiau ten įstojusi. Manau, kad tai geriausia aukštoji įstaiga ir gyvenimo mokykla.

Besimokant sunkiausia buvo žinoti, kad nereikia tiek aktorių, kiek jų "prikepama", kad kiekvieną dieną teks įrodinėti sau ir kitiems, kad kai ką sugebi. Dauguma jaunų aktorių išsibarsto po kitus darbus, vyksta į užsienį ir dingsta, nes baigusiems surasti darbo teatre labai sunku. Aišku, jei tik jų kurso

vadovas nėra teatro direktorius, kaip, pavyzdžiui, Rimas Tuminas, Algirdas Latėnas. Mūsų kurso vadovai buvo aktorius Vladas Bagdonas ir režisierius Cezaris Graužinis.

- C. Graužinis jūsų kursą subūrė į eksperimentinio teatro trupę, kurios pirmąjį rimtą darbą - "Arabišką naktį" klaipėdiečiai turėjo progos matyti "Rudens sezono tabako fabrike metu". Kuo patrauklus aktoriui C. Graužinio režisūrinis braižas?

- Dirbti su šiuo žmogumi žvėriškai įdomu. Kurdami "Arabišką naktį" labai daug juokėmės, improvizavome. Tai džiaugsmo kūrinys. C. Graužinis pats ne kartą yra pasakęs, kad jam teatre svarbiausia - aktorius. Ir dirbdamas su juo tą jauti. Jis niekada aktoriui neužklijuos vieno amplua.

- Kitame C. Graužinio režisuotame spektaklyje - F. Dostojevskio "Dėdulės sapne" vaidini jau ne su bendraamžiais, o su scenos grandais A. Baukute, R. Kazlu ir kt. Su kuriais scenos partneriais dirbti įdomiau, sudėtingiau?

- Būti vienoje scenoje su tokiais didžiais aktoriais - ne tik garbė, bet ir mokykla. Į scenos senbuvius žiūrėjau akis išplėtus, stebėjau jų kūrybos procesą. Atsakomybę jaučiu tiek dirbdama su bendraamžiais, tiek su vyresniais kolegomis.

- Turi šiek tiek kino aktorės patirties. Ką tau - teatro aktorei - davė susidūrimas su kino kamera?

- Dar studijuodama filmavausi televizijos serijale "Kartu". Rezultatas manęs netenkino, tačiau turėjau progos dirbti su kino ir televizijos režisieriumi Raimundu Banioniu. Tai buvo pirmasis darbo su kamera mokytojas. Supratau, kuo skiriasi darbas televizijoje nuo darbo teatre. Kurdamas vaidmenį kine, turi labiau įsigyventi į personažą, nei jį kurtum teatre. Teatre tu tas žmogus tik "čia ir dabar". Teatre turi daug pagalbinių priemonių kurti. Tai gali būti ryški eisena, specifinė kalbos maniera ir pan. O kine taip "ryškiai" vaidindamas atrodytum kaip meluojantis, rodantis. Čia energiją reikia taip subtiliai sutalpinti savyje, kad mažiausias gestas kalbėtų tai, ką nori papasakoti. Supratau, kad teatras man - brangesnis, tačiau filmuojusi ir toliau. 2002 m. vasarą Juodkrantėje tarptautinėje vasaros videostudijoje per 14 dienų nusifilmavau 5 jaunų režisierių filmukuose ir pelniau geriausios antro plano aktorės ir geriausios aktorės titulus. Tais pačiais metais filmavausi bendrame rusų ir lietuvių projekte - seriale "Litovskij tranzit". Šią vasarą filmuodamasi tarptautiniame filme "Getas" pamačiau, kokios skirtingos šalių aktorinės mokyklos. Vokiečių aktoriai žiūri į savo darbą paprasčiau, mūsų - įdeda daugiau širdies.

- Dabar gyvenai, dirbi Vilniuje. Ar tebesijauti klaipėdietė? Kas labiausiai traukia grįžti į uostamiestį?

- Kad labai myliu Klaipėdą, supratau tik išvažiavusi studijuoti į Vilnių. Mano kurso draugai patvirtintų, jog esu klaipėdietė iki "kaulų smegenų". Visada sergu už Klaipėdos aktorius. Myliu šį miestą. Labiausiai pasiilgstu mamos, jūros ir draugų, kurių Klaipėdoje liko labai nedaug.